SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 4 NOVEMBER 1937

„Wat een mislukkeling is hij toch!" (Zie bladzijde 3)

DE PADDENSTOELEN VAN KABOUTER KWAST

DE „verf-kabouters" waren door hun koning opgeroepen tot de najaarsvergadering in het bos, dat aan de rand van de stad lag. De bijeenkomst vond plaats op 'n grote, open plek, die beschenen werd door 't blauwgroene maanlicht. Des nachts om twaalf uur zou de vergadering geopend worden.

De wegen, die erheen voerden, werden door duizenden glimwormpjes verlicht, want in 't bos was het pikdonker. Bovendien hadden de „verf-kabouters" allen een lantaarntje bij zich, met prachtige rode, blauwe en gele kleuren beschilderd.

Om elf uur was het al 'n hele drukte op de open plek, want de kabouters hadden elkander lange tijd niet meer gezien en er viel dus veel te vertellen.

Sommigen waren gedurende de zomermaanden werkzaam geweest met het opschilderen van de huisjes der duin-kabouters, die op de algemene vergadering reeds zo vaak hadden geklaagd, dat er geen verf meer op hun deuren zat. Anderen weer hadden de bootjes der water-kabouters opnieuw geteerd, terwijl 'n groepje kunstschilders een verre reis had gemaakt naar vreemde landen, om daar de moeilijke kunst van bloemenschilderen te leren.

Alleen kabouter Kwast was de hele zomer rustig thuis gebleven.

Dat kwam eigenlijk omdat niemand hem bij zich wou hebben.

Hij was niet te gebruiken als huisschilder, hij kon niet tekenen, hij had geen verstand van kleuren en de kunstschilders beweerden zelfs, dat er onder de „verf-kabouters" nog nooit zo'n grote mislukkeling geweest was als kabouter Kwast.

Men had er al eens over gedacht om hem uit hun midden weg te jagen, maar omdat hij niemand kwaad deed en altijd zweeg, mocht kabouter Kwast blijven. Men gebruikte hem nu als loopjongen. Men liet hem verf malen uit de bloemblaadjes en de wilde bessen, die in 't bos groeiden. Hij moest de penselen schoon maken en ervoor zorgen, dat de verfpotten altijd werden uitgekrabd.

Om elf uur was het al 'n hele drukte....

Kabouter Kwast zei niets en deed stilletjes zijn werk.

In zijn vrije tijd zat hij in zijn huisje, dat hij als schildersatelier had ingericht. Hij kreeg altijd de afgedankte penselen en de overschotjes van de verf der andere kabouters. Met grote zorg maakte hij alles schoon en de oude penselen wist hij zó goed op te knappen, dat ze weer nieuw leken.

Kabouter Kwast kon uren aaneen stilletjes zitten schilderen. Hij maakte landschapjes en bloemen, paddenstoelen en eekhorentjes, maar hij liet er nooit iets van aan de andere „verf-kabouters" zien.

Vroeger deed hij dit wel, maar hij werd altijd zó hevig uitgelachen, dat hij er vaak de tranen van in de ogen kreeg. Iedereen dacht, dat kabouter Kwast werkelijk een mislukking was.... en toch, er was geen enkele „verf-kabouter", die zo mooi kon schilderen en tekenen als hij.

De koning was op 'n oude boomstronk gaan staan en verzocht om stilte.

De koning was aangekomen. In de stad sloeg het twaalf uur, middernacht.

De vergadering werd geopend.

De koning was op 'n oude boomstronk gaan staan en verzocht om stilte.

Toen begon hij te spreken.

„Verf-kabouters! Het najaar is aangebroken. De tijd van grote drukte. In het bos rijpen nu overal de prachtig gekleurde bessen. Deze moeten worden geplukt en tot verf gemalen. Maar er wacht ons nog een andere grote taak: de paddenstoelen beginnen hun bleke kopjes door 't gras te steken en wij, verf-kabouters, zullen die, zoals ieder jaar, weer met de prachtigste kleuren gaan beschilderen."

Een luid hoera weerklonk. De paddenstoelen schilderen was het liefste en mooiste werk der „verf-kabouters". Zij deden het zo prachtig, dat iedereen er van stond te kijken. 's Zondags kwamen wel duizend mensen uit de stad naar 't grote bos om de schitterende paddenstoelen te zien.

De koning nam weer het woord.

„Morgen zullen wij beginnen met alle bessen af te plukken en zodra deze gemalen zijn, kunnen

we met 't beschilderen der paddenstoelen beginnen. De huisschilders mogen de rode paddenstoelen opschilderen, de kunstschilders de gele, bruine, groene en witte. Alles moet in een paar weken tijds gebeurd zijn, want dan moeten wij de bladeren der bomen, die al ziek en moe beginnen te worden, geel, bruin en rood verven. Gaat morgen dus in alle vroegte aan de gang. En denk er aan: dit jaar moeten de paddenstoelen nog mooier zijn dan vorige malen."

De koning ging zitten.

Een luid gejuich steeg op en men begon opnieuw druk te vertellen en te redeneren.

Alleen kabouter Kwast zat erg op z'n eentje tegen een boomstam.

Hij keek droevig naar de stralen van de maan. Hij zou zo graag ook 'ns de prachtige paddenstoelen geschilderd hebben, maar hij wist wel dat daarvan niets kon komen. Hij zou de bessen moeten malen, de penselen en verfpotten schoonmaken, allerlei boodschappen moeten doen en nauwelijks tijd hebben om te slapen. En zo ging het ook.

Kabouter Kwast stond van de vroege morgen tot de late avond de bessen tussen twee zware stenen te malen. Wat 'n prachtige kleuren kwamen er uit! Maar die mocht kabouter Kwast niet gebruiken! Die werden in potjes opgevangen en direct door de kunstschilders meegenomen.

Overal in 't grote bos waren de paddenstoelen nu te voorschijn gekomen en de „verf-kabouters" gingen aan 't werk. Het leek wel of ze tovenaars waren, zo mooi werd alles. Vooral de rode paddenstoelen werden dit jaar prachtig. 't Schenen wel vurige vlammetjes te zijn, die boven 't spichtige gras en tussen de afgevallen takjes uitstaken.

Twee volle weken bleven zij aan de gang.

De mensen uit de stad kwamen kijken. Zij sloegen de handen ineen van verbazing. Ook kwamen er veel kinderen, die met glinsterende blikken al het moois bewonderden. Het was nog nooit zo druk geweest in het bos. De kabouters genoten!

Op 'n nacht, 't was volle maan, dwaalde kabouter Kwast op z'n eentje door 't bos. Hij was droevig gestemd, want hij had zo graag ook 'n paar paddenstoelen beschilderd. Maar, neen hoor. Telkens als hij permissie vroeg, lachte men hem uit. Hij kon er immers tóch niets van!

Opeens bleef kabouter Kwast staan. Op 'n donker plekje, vlak tegen de bemoste stam van 'n oude boom, zag hij een groepje paddenstoelen, die nog niet beschilderd waren! Die was men zeker vergeten!

Snel liep kabouter Kwast naar z'n huisje. Hij greep z'n penselen, een paar potjes overgeschoten verf en rende 't bos in. De maan scheen op de stam, zodat kabouter Kwast prachtig licht had bij z'n werk.

Hij haastte zich niet. Langzaam, stukje voor stukje begon hij de bleke paddenstoeltjes op te schilderen. Hij had niet veel kleuren, alleen wit en zwart, 'n beetje groen en 'n beetje paars. Maar hij maakte hiervan zo'n prachtig mengsel, dat 't scheen of de paddenstoeltjes licht gaven, zo mooi werden ze.

Hij haastte zich niet.

De zon stond al aan de lucht, toen kabouter Kwast pas met z'n werk klaar was. Hij was zo verstrooid geweest, dat hij niet bemerkt had, dat een hele troep kabouters achter z'n rug stond te giechelen. 't Waren de kunstschilders en zij hadden 't grootste plezier.

„Kijk 'ns wat 'n vieze kleuren. 't Lijkt wel vuile inkt."

„Hij heeft er inktzwammen van gemaakt!"

„Wat 'n mislukkeling is hij toch!"

Zo ging 't maar door. Kabouter Kwast hoorde 't wel, maar hij zei niets. Hij ging op 'n afstandje naar z'n paddenstoeltjes zitten kijken.

Opeens klonk 't gedreun van voetstappen. In 'n wip waren alle kabouters in de struiken verdwenen.

Een grote man, met 'n baard en lange haren, kwam door 't bos gewandeld. Hij had 'n verfkist bij zich, 'n schilderezel en schilderlinnen. Toen de „verf-kabouters" hem zagen stieten ze elkander aan.

„Dat is 'n kunstschilder," fluisterden ze elkander toe.

„Wat zou die komen doen?"

Toen hoorden ze 'n luide kreet van verwondering.

De kunstschilder was plotseling blijven stil staan. Hij keek naar de grond alsof hij daar iets aparts zag.

„Nee maar, dàt zijn mooie paddenstoelen! Zulk 'n prachtige kleuren heb ik nog nooit gezien!" hoorden de kabouters hem uitroepen. „Die ga ik naschilderen."

Meteen zette hij z'n veldezel op, schroefde 't schilderraampje vast, sloeg zijn schilderkist open en begon de verf op zijn palet te knijpen.

„Welke paddenstoelen zou hij bedoelen?" vroegen de kabouters zich af. „Die mooie rode of die gele of die grijs-groene?"

Niemand dacht aan de paddenstoelen van kabouter Kwast.

Deze zelf trouwens ook niet.

Voorzichtig slopen zij naderbij om alles goed te kunnen zien. Dat was dus een echte kunstschilder!

Wat zetten zij 'n ogen op, toen al spoedig bleek, dat de kunstschilder de paddenstoelen van kabouter Kwast ging naschilderen! Hoe was dat mogelijk! Zulke lelijke dingen!

Maar toen de kunstschilder z'n doekje klaar had, moesten ze toch toegeven, dat 't werkelijk meeviel. Juist toen de man er mee ophield, kwam er nog 'n heer 't bos ingestapt. Het was 'n vriend van den kunstschilder. Zij gaven elkaar 'n hand.

„Kerel, wat heb jij daar 'n prachtige paddenstoelen geschilderd! Zo mooi heb ik ze nog nooit gezien. Waar staan die?"

„Daar, tegen die boom."

Nu pas werd de bezoeker de paddenstoelen van kabouter Kwast gewaar. Hij liep er meteen naar toe en knielde er bij neer.

„Nou, dat zijn de mooiste, die ik ooit gezien heb," verklaarde hij ronduit. „Weet je wat ik doe? Ik wil ze 'ns op m'n gemak bekijken en misschien kan ik ze voortkweken. 't Zou jammer zijn als ze in 't bos vertrapt werden."

De „verf-kabouters" dropen een voor een af. Hun gezichten stonden lang niet vriendelijk. Ze zeiden niets tegen kabouter Kwast, maar de volgende dag kwamen ze een voor een naar zijn huisje. De een had een potje prachtige verf bij zich voor Kwast, de ander splinternieuwe penselen. Ieder bracht iets mee en allen verzochten ze hun te leren, hoe ze zulke mooie paddenstoelen moesten schilderen.

Kabouter Kwast was opeens 'n beroemdheid geworden.

Maar hij bleef even nederig en gedienstig als vroeger.

En toen men dát zag, hield men nog veel meer van hem.

NOR. H.

BOB WORDT ONTVOERD

Toen ze verder in de wouden
Binnendrongen, vonden zij
Schalen met heerlijke vruchten
En ze waren, o wat blij.

Maar opeens klonken weer kreten,
„Vlucht," riep Bob, „dat was een val
En wij zijn erin gevlogen
Alleen de vlucht ons redden zal."

Tom en Snoekie vlogen haastig
D'and're kant op, terwijl Bob
Plots'ling viel over een takje.
En dat was voor hem een strop.

Met z'n allen vielen z'op hem
Maar Bob nam de strijd ook aan,
Menig wildeman moest voelen
Dat vriend Bob ook raak kon slaan.

Toch was hij niet opgewassen
Tegen deze wilde troep.
Hij werd met touwen gebonden,
Meegesleept toen naar een sloep.

Van op d'oever zagen Snoekie
En ook Tom, Bob weggevoerd.
En ze vonden 't allebeide
Voor vriend Bob nogal beroerd.

„'k Zal," zei Snoekie, „daar onmid'lijk
Ook eens wat mee praten gaan."
En hij nam zijn duik in 't water,
Tom bleef op de rotsen staan.

Snoekie zwom snel naar het bootje,
Greep het dad'lijk bij de rand.
„Hou je taai, Bob," riep hij lachend
„'k Breng je veilig straks aan land."

Mee gaf Snoekie 't bootj'een zetje.
De wilden gilden als vermoord.
Toen gaf Snoekie nog een duwtje
En alles tuimeld' over boord!

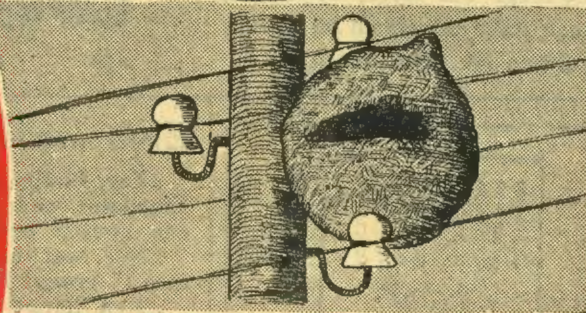
EEN ZAAL VOL HOEFIJZERS

BEZIT EEN KASTEEL IN HET ENGELSE STADJE OAKHAM. IEDERE VORSTELIJKE PERSOON DIE IN OAKHAM KOMT, GEEFT EEN HOEFIJZER CADEAU. ER ZIJN ER BIJ VAN TWEE METER HOOG

EEN LASTPOST

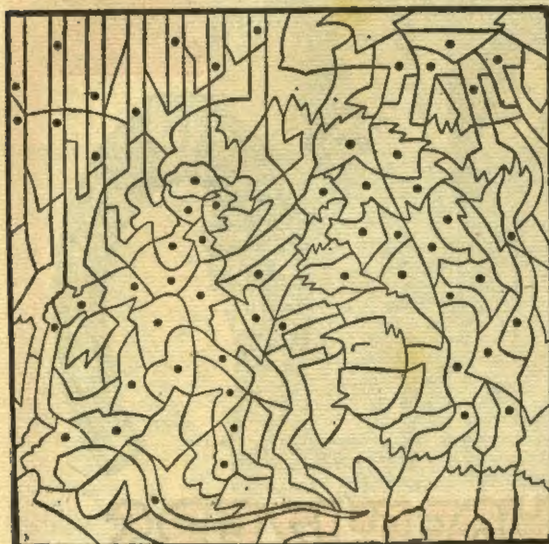
EVENALS ONZE ZWALUW BOUWT DE ZUID-AMERIKAANSE OVENVOGEL EEN NEST VAN KLEI; DIT GROTE NEST (26 CM HOOG) HEEFT DE VORM VAN EEN OUDERWETSE BAKKERSOVEN HET GEEFT VEEL HINDER, WANT DE VOGEL BOUWT HET VAAK AAN EEN TELEFOON OF TELEGRAAFPAAL

DE DUIZENDSTE

DE HELD BENKEI UIT DE JAPANSE GESCHIEDENIS HAD GEWED, DAT HIJ IN DE OORLOG 1000 MAN ZOU VERSLAAN. HIJ VERSLOEG ER 999 - DE DUIZENDSTE VERSLOEG HEM.

BONT ALLERLEI

De geheimzinnige stippeltjes

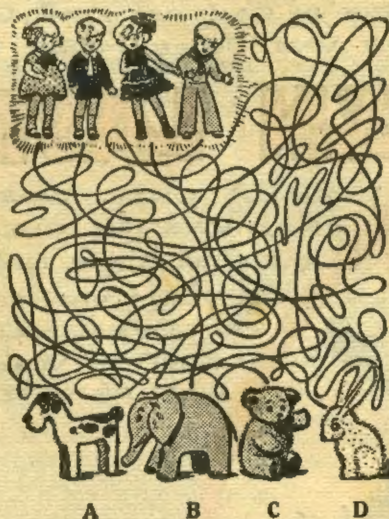
Jullie zijn natuurlijk nieuwsgierig om te weten wat allemaal die lijnen en stippeltjes beduiden ? Ieder vakje met 'n stippeltje is een deel van 'n leuk prentje.

Willen jullie weten wat die prent voorstelt ? Natuurlijk ! Nou, neem dan 'n potlood en maak alle vakjes waarin 'n stippeltje staat eventjes zwart. Maar dan ook alleen die vakjes ! Volgende week vergelijk je jullie oplossing met de onze.

Van wie is dat ?

Twee jongetjes en twee kleine meisjes hebben samen een kleine circusvoorstelling gegeven, maar de hond, de olifant, de teddybeer en het konijn hebben nogal wild in 't zand gesprongen en nu zijn de touwtjes waarmee ze waren vastgebonden flink in de war geraakt. No. 1 trekt aan een touwtje en 't konijn beweegt. „Afblijven," roept no. 3, „dat konijn is van mij." No. 4 trekt en 't konijn beweegt weer. 't Beweegt ten slotte allemaal ! Kunnen jullie uitzoeken bij wie de vier dieren elk thuis horen ?

1 2 3 4

A B C D

Even lachen

„Zeg, Pietje, weet jij dat men in Engeland geen misdadiger met een houten been ophangt ?"

„Nee, wat doet men er dan wèl mee ?" vraagt Pietje nieuwsgierig.

„Men hangt hem op met een touw !"

Kleine Bob, die 'n beetje aan de gulzige kant is, zit vol spanning te luisteren naar een verhaaltje. Plots begint hij onbedaarlijk te huilen.

„Maar, Bob, jongen, wat zullen we nou hebben ?" vraagt moeder bezorgd.

Bob huilt hoe langer hoe harder, maar ten slotte komt het er toch uit :

„Ik.... ikke.... ik heb m'n taartje opgegeten zonder dat ik er erg in had !"

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

LETTERGREEP-RAADSEL

De zeven gevraagde woorden op de horizontale rijen waren :

1 Gehakt
2 Ingang
3 Rakker
4 Augurk
5 Fakkel
6 Fazant
7 Ekster

De gezamenlijke eerste letters verklappen de naam van het afgebeelde dier : Giraffe.

WIE IS HET ?

TWEE RAADSELTJES

1. Vuur. 2. Een hemd.

WEET JE DAT ?

Londen - New York - Tokio - Berlijn - Parijs - Chicago - Moskou - Osaka - Leningrad - Buenos Aires.

WAT IS DAT ?

1. Ka — meel = Kameel.
2. Een doodskist.

WAAR ZIJN ZE ?

Wie de twee honden vorige week niet heeft kunnen vinden, zoeke ze als volgt : men draaie het plaatje onderstboven. Een hond vindt men dan links aan de rand bovenaan en de andere rechts ongeveer in 't midden tegen de rand.

VANWAAR ? WAARHEEN ?

Schiphol—Batavia.

Cijfer-puzzeltje

Plaats de cijfers van het linkse cirkeltje in het rechtse cirkeltje, maar zorg dat de som der getallen duizend is.

EEN HANGERTJE VOOR KLEINE VOORWERPEN

JE kunt niet altijd alles in een doosje of in een la bergen en het is wel gemakkelijk als je iets bij de hand hebt waarin je dit of dat klein voorwerp even kunt leggen.

Daarom is een papieren of kartonnen hangertje, dat je met een paar punaisen aan de muur prikt, wel een uitkomst.

Je neemt een strook stevig papier of karton (niet tè dik, want het moet gevouwen worden) vier keer zo lang als het breed is.

Die strook deel je in vieren, zoals fig. 1. aangeeft.

Fig. 1

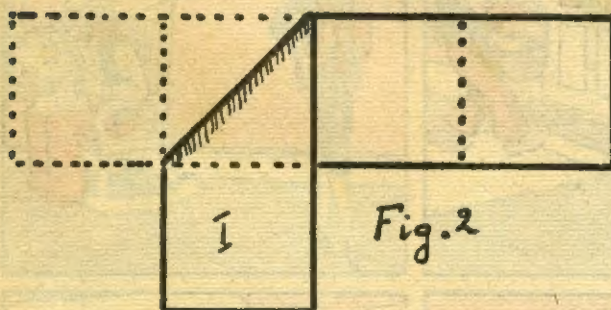

Fig. 2

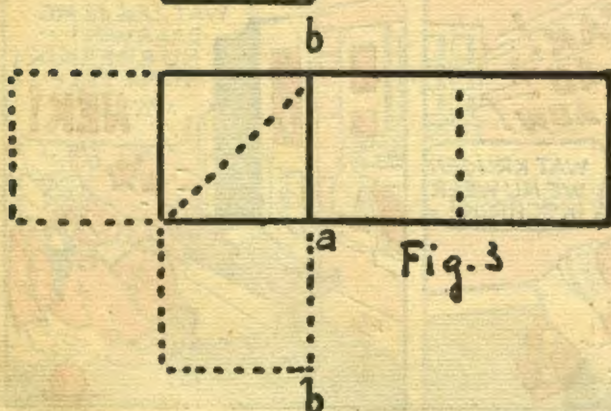

Fig. 3

Op het tweede vierkantje trek je een schuine lijn van de ene hoek naar de andere.

Vervolgens vouw je vierkant 1 en een stuk van 2 om, zoals fig. 2 aangeeft, naar onderen dus. Heb je dit gedaan dan sla je het onderste vierkantje weer naar boven. Je vouwt het dus over die driehoek.

Dan krijg je fig. 3, waarin je drie vierkanten naast elkaar ziet liggen, nl. vierkant 1, 3 en 4. Vierkant 2 ligt verborgen onder vierkant 1.

Nu heb je niets anders te doen dan vierkant 1 met alles wat eronder ligt even naar rechts om te vouwen op vierkant 3, waardoor je fig. 4 krijgt.

Rechts daarvan ligt nog het vierde vierkantje en dit vouw je nu naar links en schuift het voorzichtig en stevig onder de lijn o-c door, in het zakje.

Hoe langer en breder de strook is, hoe groter natuurlijk 't zakje.

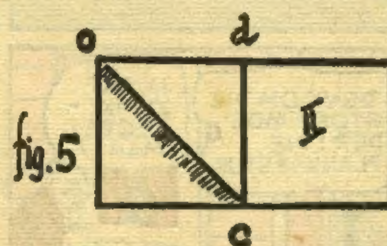
Voor de aardigheid kun je op de voorkant nog een tekeningetje aanbrengen of je kunt het ook hier en daar een tikje kleur geven.

a Fig. 4

De meisjes die zo'n hangertje maken kunnen aan de hoeken ook nog een klein strikje aanbrengen. Dat geeft een stemmig effect.

Aardig wordt het ook als je de strook papier, voordat je begint te vouwen, alvast ver-

schillende kleuren geeft, die dan onder 't vouwen met en door elkaar worden verwerkt.

Dat hangt af van ieders fan-

tasie en smaakgevoel, maar hoe eenvoudig zo'n knutselwerkje ook is, toch blijft het altijd mogelijk er iets héél aardigs van te maken.

LET OP HET STOEPJE!

SJORS voorzitter van de REBELLENCLUB

